

som altsaa ere frigjorte dermed, og kun til allerfjæst kommer der en Bestemmelse om andre Ting, og der er der kun Tale om Adresserbreve, Postanvisnings- og Postopkrævningsblanketter uden Frimærker. Det er jo de Forsendelser, der skulle ske med Sager af en vis bestemt Form, og som Postvæsenet selvfølgelig vil levere billigere, end nogen Anden kan. Andre Ting er der ikke Tale om, at Postvæsenet fører, uden at de ere frimærkede. Jeg tror altsaa, at der maa være nogen Misforstaaelse til Stede her i denne Henseende. — Den ærede 7de Landsstingsmand for 2den Kreds ønskede en Tilnærmelse til Titalssystemet paa nogle Punkter. Man er jo tilbølgelig kommen ind paa en Tilnærmelse til Titalssystemet ogsaa ved Behandlingen af dette Lovforslag, men jeg maa tilstaa, at jeg sætter forholdsvis lidt Pris derpaa, naar det ikke kan blive gennemført. Ja, naar man kunde begynde med 10 Ore for Breve og tage det konsekvent, var det en anden Sag; men naar dette ikke sker, kommer man let ved nogle af Sætterne til et temmelig brudt Talsystem. — Med Hensyn til Presseforsendelser sker der ingensomhelst Forandring ved Loven. Bestemmelserne ere de samme som de nuværende, kun med 5 Ore sat som Minimumstaxt, hvilket ikke rammer Dagspressen. Hvad Forholdet til Redaktionerne angaar, som det ærede Medlem udtalte sig om, kan det ærede Medlem dog ikke forlange, at jeg skal staa her og kjende enhver ældre administrativ Bestemmelse, der er givet af Postvæsenet for mange Aar siden; det er et Forhold, som ikke er saa let, og man kan jo selvfølgelig ikke forlange, at Postvæsenet skal stilles saaledes, at man skal lægge dets Bøger aabne for Enhver, som det til enhver Tid er Inkassator for. Jeg skal selvfølgelig tage Spørgsmaalet under Overbetelse, men jeg er ikke nu i Stand til at sige Noget derom. Naturligvis er det et rent administrativt Forhold.

Breinholdt: Jeg har ikke hørt nogen anden Grund fremført for, at Brevkort skulle gaa for en billigere Porto end den, jeg selv antydede, nemlig at det var at følge Udlandets Exempel. Jeg tror, at jeg paa en ret fylldig og temmelig overbevisende Maade kan godtgjøre, at min Paastand er rigtig, at der i Virkeligheden ingen rationel Grund findes for en saadan forskjellig Porto mellem Brevkort og Breve. Jeg holder her i min Haand et Brev, som vi kunne træffe dem i Hundredetusindvis, ja i Millionvis; det er Typen for et almindeligt Brev; en af Statens egne Frimærkekonvolutter, der indeholder

et Aft Brevpapir, og det veier 5 Gram. Her har jeg et dansk Brevkort; det veier ogsaa 5 Gram. Vægten er altsaa den samme, Størrelsen og Formen er ogsaa den samme, og dog vil man have, at Brevkortet skal gaa til halv Porto af, hvad Brevet koster. Jeg har ikke kunnet forstaa det, og det var ønskeligt, om de Herrer, der vilde stemme mod mit Vædringsforslag, kunde give mig større Klarhed over, hvorfor det nu egentlig kan være rigtig, at Postbestyrelsen skal besørge to Forsendelser af samme Omfang og samme Vægt til forskjellig Taxt. Det er for mig uklart og bliver det endnu mere, naar jeg tilmed tænker paa, at der gives en lille Præmie for Benyttelse af Brevkort, idet Materialet dertil leveres gratis af Staten; hvorimod man selv maa betale Materialet til Brevet. Uerovanskeligst bliver det at forstaa, naar det staar som uimodsiget, at det netop er Brevene, der bære hele Postinstitutionen. Hvilken Betydning Brevene have, ser man jo bedst af den Beregning, som det ærede Medlem fra Odense anstillede i forrige Møde. Jeg tvivler ikke om, at den er korrekt — han er jo altid ganske korrekt i sine Beregninger. Han sagde, at de give med en rund Sum rigelig ca. 2½ Mill. Kr. i aarlig Indtægt. Nu er det sjældent i hele Livet ellers, at man ikke er mest hensynsfuld imod sine bedste Kunder; men her er det omvendt, her stiller man Brevene i det daarligste Forhold, og Brevkortene, som hidtil ikke have spillet nogen særlig Rolle, favoriserer man. I det Hele taget er det mig ubegribeligt, at mit Forslag, der dog i ethvert Tilfælde har det Fortrin — hvad Landsstinget dog ofte har sat Pris paa — at holde paa det Bestaaende, kan møde saa megen Modstand. Det er ikke noget Nyt, jeg vil, men jeg vil blive ved det Gamle og Kjendte. Som Forholdet er mellem Brevkort og Breve, saaledes er det, og maasse endnu mere prægnant, mellem Korsbaandsforsendelser og Breve. Jeg skal ikke tage det for mig heldige Exempel fra et Brev, saaledes som Breve ere flest. Jeg skal tage det uheldigste Tilfælde fra mit Standpunkt, tage et usædvanligt stort Brev, som der maasse kun er eet mellem Hundrede eller mellem Tusinde. Det Brev, jeg holder her, er af stort Format. Det indeholder et Aft Brevpapir, og — for at tage en kjendt Gjenstand — et Numer af et af vore største Blade „Nationaltidende“. Dette Brev med Konvolut og Indhold veier 40 Gram. Hvorfor skal et saadant Brev betale 8 Ore i Porto, medens en Korsbaandsforsendelse, der er tykkere og uhandeligere og kan veie indtil 250 Gram, kun skal betale det Halve? Det er